

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Személyes beadvány

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/1247-O/2014</i>	
Érkezett: 2014 JÚL 07.	
Példány: <i>2</i>	Kezelőiroda:
Melléklet: <i>2</i> db	<i>len!</i>

Alulírott Dr. Grundtner György [REDACTED] – a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, Dr. Szemes Tamás [REDACTED] útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 26§ (1) bekezdés alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a bírói döntés alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény Nemzeti Hitvallását, Alapvetését és Államra vonatkozó rendelkezéseit.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése:

1. A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felül vizsgálati bíróság Pfv. I. 20.669/2011/7 számú végzése.
2. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.724/2013/10 sz. részítélete, melyben a Fővárosi Törvényszék 43.Pf.632.388/2012/2. számú jogerős részítéletét hatályban fenntartotta.

Kézhezvétel időpontja: 2014. május 7.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

ALAPVETÉS

C) cikk

(1) A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.

L) cikk

(1)⁴ Magyarország védi a házasság intézményét, mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot, mint a nemzet fennmaradásának alapját. A családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyermek viszony.

(3) A családok védelmét sarkalatos törvény szabályozza.

M) cikk

- (1) Magyarország gazdasága az értéktanteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.
(2) Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.*

R) cikk

- (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.
(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.
(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.*

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

XIII. cikk

- (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.
(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.*

XXIV. cikk

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.
(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.*

ÁLLAM A BÍRÓSÁG 28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

I. PERTÖRTÉNET

1. Pesti Központi Kerületi Bíróság 8.P.88.679/199/88 ítélete
2. Pesti Központi Kerületi Bíróság 8.P.89.989/2005/57 ítélete

3. Fővárosi Törvényszék 43.Pf. 630 186/2010/4 számú jogerős részítélete.
4. A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felül vizsgálati bíróság Pfv. I. 20.669/2011/7 számú végzése.
5. Fővárosi Törvényszék 43.Pf.632.388/2012/2. számú jogerős részítélete.
6. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.724/2013/10 sz. részítélete.

II. TÖRTÉNETI ELŐZMÉNYEK

INGATLAN

A [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] szám alatt található, az egységes ingatlan-nyilvántartás bevezetése előtt a [REDACTED] számú telekkönyvi betétben [REDACTED] helyrajzi szám alatt nyilvántartott, (később [REDACTED] helyrajzi számú) kivett eszpresszó megjelölésű 960 négyzetméter területű ingatlant felperes jogelődje, nagyapja [REDACTED] [REDACTED] cukrászmester 1934-ben adásvétel útján azzal a céllal vásárolta, hogy családjának megélhetést és lakhatást biztosítson.

Az ingatlan épületeinek kialakítását, helyzetük meghatározását *elsődlegesen gazdasági* szempont vezérelte. A cukrászduként üzemelő felépítmény a vendégek fogadására és kellemes időtöltésük biztosítására alkalmasabb utcafronti részen egy jegyesorral díszített kerthelység szomszédságában került felépítésre, míg a lakrész kialakítása másodlagos szempontok szerint a cukrászda mögött található hátsó udvarban kapott helyet. (Az ingatlanon felperes nagyapja által felépített épületek szerkezetükben azonos módon mind a mai napig megtalálhatóak)

Az ingatlan ingatlanforgalmi megnevezése „cukrászda”, majd „kivett eszpresszó”, mely egyértelműen tükrözi a gazdasági tevékenység, mint cél szerinti hasznosítás igényét és tényét.

Felperes nagyapja [REDACTED] [REDACTED], lányának, [REDACTED] [REDACTED]nak és férjének, [REDACTED] [REDACTED] cukrászmesternek 1938-tól biztosított munkát és lakhatást az ingatlanon, így gondoskodva a családi megélhetésről és a mesterségbeli folytonosságról.

ÁLLAMOSÍTÁS

Az 1951-ben a felperes nagyszüleinek kizárólagos tulajdonában álló perbeli ingatlant **államosították**, majd a felperes nagyanyjának kérelmére 1961-ben, az ingatlan 1/2 részének tulajdonjogát mentesítés és eredeti állapot helyreállítása jogcímén határozat formájában javára visszajegyezték. Erre azért nyílt lehetőség, mert az államosítás után a Magyar Állam tulajdonába került ingatlant a Veszprém Megyei Tanács ingatlankezelésében, továbbiakban is cukrászduként üzemeltették, így céljaik eléréséhez nem volt szükséges a hátsó udvarban található lakrész, melyet a család 1951-től lakhatás céljára bérelhetett, majd az ingatlan 1/2-ed részének tulajdonba, ezzel használatba visszakaphattak.

A család a nyilvánvalóan minden szempontból értékesebb és korábban megélhetést biztosító jól bejáratott utcafronti cukrászduként és az üzemet nem kapta vissza, azonban az adott társadalmi, politikai helyzetben a felperes jogelődei örültek, hogy egyáltalán a lakórészt is visszakapták és lakhatási gondjuk a továbbiakban megoldódott.

Az 1960-as évek közepén a Magyar Állam az ingatlanból kisajátított egy részt a szomszédban épülő ABC Áruház miatt. A kisajátítás csak a felperes jogelődeinek használatában lévő hátsó udvart érintette.

1963-ban került megosztásra az akkor még közös használatban lévő kerthelység is. Egy belső kapu létesítésével, egy szűk kerten átvezető folyósón lehetet megközelíteni a lakrészt.

A megélhetés biztosítását a családi hagyományoknak megfelelő cukrászat segítségével felperes és édesapja 1970-től tudta ismét biztosítani, mikor lakóhelyüktől távolabb Káptalanfüreden kisipari engedélyük kiváltásával ismételten cukrászipari tevékenységet kezdtek meg, várva arra, hogy az ideiglenes helyzet megváltozásának eredményeképp újra a család tulajdonába visszakerülő cukrászda részben folytathatják családi hagyományaikat.

AZ 1979-ES ÉPÍTKEZÉS

A kényszerűen közös tulajdonban álló ingatlanon felperes és jogelődei fejlesztést anyagi körülményeik miatt nem tudtak foganatosítani, az állagmegőrzést mindig tisztességgel ellátták. Ezzel szemben a Veszprém Megyei Vendéglátóipari Vállalat a Veszprém Városi Tanács Végrehajtói Bizottságának Műszaki Osztálya 7129/1979. számú 1979. március 6-án kelt és fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett építési engedélye alapján egy kb. 41,4 négyzetméter alapterületű vizes helyiségből álló toldalékkal bővítette az épületet. A Műszaki Osztály 1979. szeptember 25-én a használatbavételi engedélyt megadta, és amint erre a felperes a perben kifejezetten utalt, az államigazgatási eljárásban a felperesnek az iratokat nem kézbesítették, nem volt tudomása az engedélyezésről egészen 1994-ig.

AZ 1983-AS TELEKALÁÍTÁS

A politikai és gazdasági változások következtében, mely egyértelműen az állami önkény enyhülését mutatta felperes jogelődjének lehetőséget adott az ingatlan tulajdoni hányadához mért használati megosztására. Ez főként azért volt szükséges, mert az 1960-as évek közepén történt kisajátítás csak a felperes és jogelődei által használt hátsó udvarból történt. Felperes ezért 1983-ban a Veszprémi Járási és Városi Földhivatallal az ingatlan (a kert) alapterületét felmérte, amely során kiderült, hogy az alperes a föld területéből 100 négyzetméterrel többet használt. A felperes jogelődje ezért a kerítés áthelyezését kezdeményezte. Ennek eredményeképpen 1983. szeptember 30-án a beépítetlen területek használatát újrászabályozták; VII.135/1983. számú elvi telek alakítási engedély mellékleteként megosztási vázrajz készült, mely térképen bejelölték a használatához igazodó határvonalat. Ebben azonban kizárólag a földterület vonatkozásában számszerűsítették a felek által használt terület méretét; az újrászabályozás következtében a felperes jogelődjét, illetve a II.r. alperes jogelődjét a kertből egyaránt 480-480 négyzetméter illette meg. A vázrajz azonban a felépítményre vonatkozóan semminemű pontosabb megosztást nem tartalmazott; ott nem jelöltek meg pontos területi mértéket.

AZ 1986-OS TETŐTÉR BEÉPÍTÉS

1986-ban a telekalakítás után ismételten újabb átalakítást és építést kezdeményezett a IV. r. alperes, melyhez tulajdonostársának engedélyét nem kérte, így arról felperes jogelődje nem

értesülhetett. Ekkor egy 60nm-es nagyságú bárhelységet, szociális helységet alakított ki tetőtér beépítéssel. A Városi Jogú Nagyközségi Közös Tanács vb. 1986. június 23.-án IV. r. alperes részére tetőtérbeépítésre végleges fennmaradási engedélyt adott.

A felperes és jogelődei által kényszerűnek tartott tulajdonközösségben a rendszerváltásig egyértelműen nyomon követhető a tulajdonostársak alá-fölé rendeltségi helyzete. Az állami főhatalom és az azt képviselő Veszprém Megyei Tanács, majd később a Veszprém Megyei Vendéglátóipari Vállalat, nem vesz tudomást kötelezettségeiről és a tulajdonostárs megkérdezése nélkül, annak szomszédnak minősítése mellett, valótlan tulajdonosi nyilatkozatot kiállítva mindent saját hatáskörben függetlenül tulajdonostársától megtesz.

RENDSZERVÁLTÁS

A perben IV. r. alperes, a Veszprém Megyei Vendéglátóipari Vállalat 1989. március 21-én a [REDACTED] Kft. tagja lett. Az ingatlanon lévő eszpresszó és tartozékai használati jogát mellékszolgáltatási díj fejében átadta a Társaságnak.

IV. r. alperes üzlet részét az 1990. évi LXXIV. törvény 14§ (1) bekezdés értelmében az Állami Vagyongyűjteménynek szerezte meg.

A rendszerváltást követően a felperesnek az volt az elsődleges célja, hogy az államosítás folytán az állammal való „kényszerű” tulajdonközösséget megszüntesse, azáltal, hogy az állam 1/2 tulajdoni illetőségét magához kívánta váltani. Erre 1992. október 13-án kísérletet tett, azzal, hogy levelet írt az Állami Vagyongyűjteménynek, amelyben bejelentette vételi szándékát az alperes tulajdoni hányadára. Ez azonban nem vezetett eredményre, ugyanis akkor azt közölték vele, hogy a tulajdonrészt nem kívánják privatizálni.

Később a felperes mégis tárgyalásokat kezdett a megváltásról a Pénzügyi Központban, de sajnos ez sem vezetett eredményre; a felperes nem tudta visszavásárolni a korábban családja tulajdonában lévő tulajdoni illetőséget az alábbiak miatt. (A felperes erre vonatkozóan a perben elfekvő iratok közül a 9/A.P.88.273/1996/14. számú jegyzőkönyvben tett nyilatkozatot.)

1993. július 22-én IV. r. alperes ellen felszámolási eljárás indult. A perbeli ingatlan 1/2 tulajdoni illetőségét IV. r. alperes felszámolója 1994-ben értékesítésre hirdette meg 480nm teleknagysággal és 158nm felépítménnyel. Nem esik szó a felépítményekben történő többtelekhasználatról. A szerződés tartalmazta azt is, hogy az értékesíteni kívánt ingatlanrész az I. r. alperes, a [REDACTED] Kft. által használt ingatlan, melynek használatáért a I. r. alperes, a [REDACTED] Kft. mellékszolgáltatási díjat fizet.

A nyilvános hirdetményre, melyben az ingatlan 1/2 tulajdoni hányada használati joggal terheltén kerül értékesítésre jelen perben IV. r. alperes tulajdonosa a [REDACTED] Kft. tette közzé. A kikiáltási vételárát a [REDACTED] Kft., mint egyedüli jelentkező ajánlotta meg, akivel a felszámoló szerződést is kötött. Egyértelműen a jelentkezők körének szűkítését tette lehetővé az a tény, hogy az ingatlan tulajdoni hányadát használati joggal terheltén kívánta értékesíteni IV. r. alperes tulajdonosa. Felperes elővásárlási jogával nem tudott élni, hiszen az ajánlat elfogadását a [REDACTED] Kft. használati jogosultságától mentesen kívánta csak elfogadni, melyre lehetőséget nem látott sem a

felszámoló, sem a bíróság. Így a hasznot hajtó gazdasági termelő egység felperes részéről történő megszerzése ismételten sikertelenül zárult.

A használati rend megváltoztatását felperes egyértelműen az ingatlan megváltásával kívánta elérni, ami a családi hagyományok újraélesztését jelenti. Ez egyrészt családi kötődésének, másrészt gazdasági érdekének, harmadrészt az államosítással okozott trauma feldolgozásának lett volna része.

Ez az igény mind a mai napig meghatározza tevékenységét.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

III. JOGI ÉRTÉKEKELÉS ELMÉLETI MEGALAPOZÁSA ALKOTMÁNYOSSÁGI SZEMPONTBÓL

Az ügy értékelését az Alaptörvény Alapvetés részének R.) cikk (3) bekezdésében foglaltak szerint, valamint T.) cikk (3) bekezdésében foglaltak szerint végezzük.

TÖRTÉNELMI TÉNYEK JOGI RELEVÁNCIÁJA

Magyarország új Alaptörvényének Nemzeti Hitvallás részében egyértelműen kifejezésre jut, hogy „Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét.”, valamint „Hazánk 1944. március tizenkilencedikén elveszített állami önrendelkezésének visszaálltát 1990. május másodikától, az első szabadon választott népképviselő megalakulásától számítjuk. Ezt a napot tekintjük hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének.”

Az Alaptörvény Nemzeti Hitvallásának megfogalmazásakor az alkotmányozók egyik legfontosabb célja az volt, hogy elítéljenek minden totalitárius rezsimet, különös tekintettel azokat, melyeket Magyarország is megszenvedett, így jogi környezetben elvi jelentőséget adva a történelmi tényeknek, amik megfelelő iránymutatást tudnak nyújtani úgy a társadalom, mint a jogalkalmazók, azon belül is a bíróságok részére. Nem vitatható, hogy jogi relevanciája van a Nemzeti hitvallásnak minden további jogértelmezés, alkotmányos felülvizsgálat esetében, különös tekintettel az ebben az időszakban gyökerező ügyek vizsgálatakor.

A történelmi tények jogi környezetben megnyilvánuló relevanciája nem csak azért fontos, mert így a történelmi és társadalmi változásokat egyrészt kiszolgáló, másrészt azokat segítő jogrendszer kapcsolata megalapozott, de azért is, mert a történelmi tények és folyamatok hatását is könnyebb jogilag értékelni, azokról véleményt alkotni.

Mindezek tükrében álláspontunk szerint jelen ügy Achillesz sarka az egymás után következő történelmi korszakok helyes történelmi, társadalmi és jelen ügyünk szempontjából leglényegesebb gazdasági változásainak jogi értékelése.

TÖRTÉNELMI KORSZAKOK AZ ÜGY SZEMPONTJÁBÓL

Az úgy három egymástól elkülöníthető történelmi korszakot ölel fel.

I. A II. világháború előtti korszak az államosításokig.

Ennek az időszaknak az elejét a szabad vállalkozás, a kapitalizmus szűk korlátok között történő megteremtése jellemezte. A nagy gazdasági világválság utáni fellendülés kulcsa volt a gazdasági rendszer működésének, másrésztől biztosította a társadalmi jólétet és a klasszikus polgárság megerősödését. Erre a korszakra jellemző továbbá, hogy a szabad vállalkozás, a mesterségbeli kiteljesedés a kisipari társadalmi réteg megerősítéséhez vezetett olyan jogi környezetben, mikor az egyéni felelősség preferáltan jelent meg a társadalmi kapcsolatokban is. A korszak második felében a világháború megpróbáltatásai és az állami önrendelkezés elvesztését követő zavaros, bizonytalan idők nem segítették a kialakult társadalmi rétegek érvényesülését, de felelősségtudatuk a megélhetésük zálogaként biztosítékot jelentett.

Az egyén felelősségének kiteljesedése jellemző erre a korszakra.

Felperes és jogelődei ennek a korszaknak a fényében indították és folytatták családi vállalkozásukat, összekötve a magánélet és a vállalkozást úgy, hogy egy ingatlanon belül elkülönült részeket hoztak létre.

II. Az államosítások és 1990 közötti időszak

Ezen időszak első felében a kommunizmus ideológiai alapon önkényuralmi eszközökkel számolta fel a szabad vállalkozás és gazdasági önrendelkezés intézményeit. Csak a kollektív érdekekre hivatkozó, állami tulajdonnak biztosított preferált helyzetet és kiváltságokat. Az állami hatalom kizárólagos engedélyével lehetett gazdasági tevékenységet folytatni. A társadalom nagyobb része, felperes jogelődei is azon emberek közé tartoztak, akik ezen folyamatok kárvallottjaiként traumaként élték meg a változásokat. A korszak második részében az állami önkény enyhülése nyitotta meg az utat többeknek a kisipari tevékenységek újratekésítéséhez, ám ez szigorúan ellenőrzött és túl nagy lehetőséget nem hordozott magában. A kollektív felelősség jellemző erre a korszakra.

III. 1990 utáni rendszerváltás korszaka.

Az ideológiai függőségből felszabadultan egy ismételten gazdaságilag zavaros, társadalmilag változatos, míg jogilag komplex időszak következett. A társadalmi újraelosztás állami rendszere, nem tudta kielégíteni a régi tulajdonosok azon törekvését, hogy eredeti formában történjen meg a kárpótlás. Ezt történelmi tényként kezelhetjük. A társadalmi átalakulás nem csak társadalmilag volt nehéz, de gazdaságilag és jogilag is folyamatos változásokat generált, melyek sokszor nem tudták a társadalom és az igazság elvárásait kielégíteni. A célok, miszerint a szocializmusból ismételten a kapitalizmus felé vegye az ország berendezkedése az irányt, több, mint nehéz időszakot feltételez. A kollektív felelősség időszakának - mely az egyén felelősségének teljes megkopását eredményezte – lebontása, és az egyéni felelősségi rendszer újbóli kiépítése hosszú éveket vesz igénybe.

Ennek a társadalmi változásnak a gazdasági lenyomata abban fedezhető fel, hogy a rendszerváltást közvetlenül megelőző korszak gazdasági liberalizációjának kedvezményezettjei lettek a rendszerváltást követő korszak haszonélvezői.

Jelen úgy igazi történelmi korszakon átívelő igazságtételtől szól, melyben a jogrendszer mind a mai napig nem segítette az igazságos megoldást!

IV. AZ ÜGY JOGI ÉRTÉKELÉSE, ALAPTÖRVÉNNYEL VALÓ ÜTKÖZÉSE

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felülvizsgálati bíróság Pfv. I.20.669/2011/7. számú végzését és ugyanazon tanácsban eljáró Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.724/2013/10. számú, a Fővárosi Törvényszék 43.Pf.632.388/2012/2. számú jogerős részítéletének hatályban fenntartott részítéletét egységben kezelve mindhárom alaptörvény ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérjük.

A

A Pfv. I.20.669/2011/7. sz. végzésének indoklásában a Legfelsőbb Bíróság egy olyan jogi gondolkodásmenetet folytat, mely az ügy egészére tekintettel különösen sérelmes és alaptörvény ellenes a következő indokaink szerint:

A./1.

„Az utóbbi évtizedekben gyakorlattá vált, hogy a közös tulajdonon belül a tulajdonostársak az ingatlan használati megosztásában tartós jelleggel – a jogutódokra is kiterjedő hatállyal – megállapodnak és ezáltal megállapodásuk tartalma több vonatkozásban is túlmutat a Ptk. 140-143§-aiban foglaltakra lapított PK 8. számú állásfoglalásban kifejtett elveken.”

Nem elfogadható a jogi érvelés megállapítása, hiszen egyrészt az utóbbi évtizedekben kialakult gyakorlat nem tekinthető pontosan meghatározható időszaknak, mely az ügy tekintetében fontos ténykérdés, másrészt a Legfelsőbb Bíróság végzésében megfogalmazottak sem a jogi gyakorlatot segítő kollégiumi állásfoglalásban, sem bármilyen más jogegységi határozatban, vagy bírói iránymutatás formájában nem öltött testet, nem került rögzítésre, így a hatályos joganyag részét sem képezi. Ha azonban mégis elfogadjuk, hogy ilyen fajta gyakorlat ki is alakulhatott a rendszerváltás után főként a Társasházak, mint lakóközösségek életviszonyaiban kereshetjük azt, és nem alkalmazhatjuk erre az ügyre, hiszen egy gazdasági tevékenység és egy lakhatás céljára használható tulajdonközösségben lévő ingatlanról van szó. Álláspontunk egyértelmű, miszerint a gyakorlat nem mutathat túl egy magasabb szintű jogszabályon, a Polgári Törvénykönyvben megfogalmazott tulajdonjog szabályán és az azt magyarázó és a jogegységet biztosító PK 8. állásfoglaláson, mert ha ezt elfogadjuk a bíróság túlterjeszkedve feladatkörén jogalkalmazóból jogalkotóvá válik. Harmadrészt „az utóbbi évtizedek” csak az 1990 utáni korszakot jelölheti, amikor a gazdasági berendezkedés megváltozásával új rendszer kezdte meg működését Magyarországon, melyben az ingatlan használatára vonatkozó megállapodás nem történt.

A fenti végzés indoklása sérti a felperes Alaptörvény Szabadság és felelősség XIII. cikkében rögzített tulajdonhoz való jogát, valamint a Szabadság és felelősség XXIV. cikk bekezdéseiben foglaltakat, az Alapvetés C.) cikkében rögzített hatalommegosztási elvet, valamint az Alapvetés R.) cikk (2), (3) bekezdéseiben foglaltakat.

A./2.

„A Magyar Állam tulajdonában álló ½ tulajdoni hányad a felújításokkal és értéknövelő beruházásokkal együttesen került értékesítésre 1994. július 27-én. A II-III. rendű alperesek 158 négyzetméter alapterületű felépítmény és 480 négyzetméter nagyságú telek kizárólagos használatával szereztek tulajdonjogot adásvétel jogcímén. Az adásvételi szerződés egyértelműen tartalmazza, hogy az ingatlan mely természetben meghatározott beépített részének korlátlan használata illeti meg a vevőket, a vételárat is nyilvánvalóan ennek megfelelően határozták meg. Az ily módon létrejött – tehát szándékegységen alapuló és vételárban is kifejezésre juttatott – megosztás folytán a használati jogosultság elsősorban már nem a tulajdoni hányadokhoz, hanem a tulajdonostársak visszerhes megállapodásában írtakhoz igazodik. A felperes – aki öröklés és adásvétel jogcímén szerzett tulajdonjogot 1961-ben, majd 1986-ban és 1992-ben – nem kifogásolta a perindítást megelőzően az 1960-as években kialakított használati rendet, a közös tulajdon használati megosztásának módját.”

A rendszerváltás korszakában a magánosítást elsődlegesen felperes kezdeményezte. A rendszerváltást követően felperesnek az volt az elsődleges célja, hogy az állammal való „kényszerű” tulajdonközösséget megszüntesse, így a használati rendet megváltoztassa azáltal, hogy az állam 1/2 tulajdoni illetőségét magához kívánta váltani. Erre 1992. október 13-án kísérletet tett, azzal, hogy levelet írt az Állami Vagyongynökségnek, amelyben bejelentette vételi szándékát az alperes tulajdoni hányadára. Ez azonban nem vezetett eredményre, ugyanis akkor azt közölték vele, hogy a tulajdonrészt nem kívánják privatizálni.

Később a felperes mégis tárgyalásokat kezdett a megváltásról a Pénzügyi Központban, de sajnos ez sem vezetett eredményre; a felperes nem tudta visszavásárolni a korábban családja tulajdonában lévő tulajdoni illetőséget. (A felperes erre vonatkozóan a perben elfekvő iratok közül a 9/A.P.88.273/1996/14. számú jegyzőkönyvben tett nyilatkozatot.) Mindebből egyértelműen következik, hogy felperes igenis kezdeményezte a használati rend megváltoztatását és azt korábban már megtette, mint az 1994. július 27-én megkötött adásvételi szerződés. Ezzel a tények nem megfelelő mérlegelését valószínűsíti meg a bíróság.

Magának az adásvételi szerződésnek az ingatlan használatára vonatkozó rendelkezései is semmisek, az arra való hivatkozás pedig Alaptörvény ellenes, hiszen felperes már az ½ tulajdoni illetőség meghirdetés előtti a felmérés során jelezte, hogy tulajdonostársa többlet felépítményi részt használ és erre vonatkozóan az elővásárlási jogának gyakorlásakor is kitért. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor a két szerződő fél tudomással volt a többlethasználat tényéről és a tulajdonostárs, jelen ügy felperesének jogos igényéről, így a bíróság sem hivatkozhat annak felperesi elfogadásáról, mintha azt magára nézve kötelezőnek ismerte volna el. Ezzel kapcsolatban lezárult bírósági eljárás is volt.

Legfelsőbb Bíróság teljesen hibásan nyilatkozik arról a tényről is, hogy felperes és jogelődei nem kezdeményezték a használati rend megváltoztatását.

Egyrészt azért nem tudták kezdeményezni, mert a Társadalmi, gazdasági, politikai berendezkedés azt teljességgel kizárta.

Másrészt pedig, ahogy azt a történelmi tények igazolják, az enyhülés korszakának kezdetén a használati rendet a telek nagyság vonatkozásában kezdeményezték. A felépítmények vonatkozásában pedig nem tudták kezdeményezni, hiszen nem volt tudomásuk a többlethasználatról. A felperes a 8.P.88.679/1999/40. számú végzésre tett észrevételében hivatkozott arra, hogy a 7129/1979. számú 1979. március 6-án kelt építési határozatban a jogelődje, mint *szomszéd* szerepelt. Az alperes építkezés során tanúsított rosszhiszemőségét

mutatja az is, hogy az építkezés alatt 1979. február 20-án büntetőjogi felelőssége tudatában azt nyilatkozta, hogy az ingatlan kizárólagos tulajdonát képezi és a vállalat kezelésében van, emiatt a felperesi jogelődöket az építkezésről nem értesítették. (Erre a tényre a 43.Pf.24.075/2005/3. számú másodfokú részítélet 7. oldala is hivatkozik.) Az akkor hatályos építésügyi jogszabályok az ingatlanon fennálló tulajdonközösség esetén az építési engedély megszerzéséhez az építető tulajdonostársának a hozzájáruló nyilatkozatát kívánták meg, a szomszéd részéről azonban nem kívánt meg ilyen hozzájárulást. Az alperes jogelődjének súlyosan rosszhiszemű magatartása folytán a felperesnek tudomása sem volt a bővítésről. A II.r. alperes (ahogy az eljárás során a felperes hivatkozott rá) az építkezést olyan módon oldotta meg, hogy kívülről nem lehetett megállapítani az építkezés tényét, így arról a felperes jogelődje kizárólag az építési eljárások során szerezhette volna tudomást.

A IV.r. alperes a 8.P.88.989/2005. szám alatti eljárásban 2006. december 12-én érkezett beadványához csatolta a 79-es használatba vételi engedélyt, amelyből látszik, hogy a felperes jogelődje arról nem kapott értesítést, vele az nem lett közölve.

A PKKB 8.P.88.679/1999/88. számú ítéletének 10. oldalán kifejtette, hogy – az akkori építési szabályok szerint - ezeket a kifogásokat az építési eljárásban kellett volna érvényesítenie. Azonban azt a tényt a bíróságnak értékelnie kell, hogy a felperesnek a bővítésről nem volt tudomása, így a bővítés következtében kialakult többlethasználatra vonatkozóan sem lehetett megállapodás, főleg nem végleges megállapodás.

Mindez azt a perben is kifejtett felperesi állítást támasztja alá, hogy arról nem volt a felperesnek tudomása, hogy a felépítmény tekintetében eltérés volna, hiszen ha erről tudott volna, akkor a tekintetben is kérte volna a felmérést, illetve a pontos megosztást, a pontos vázrajzot. A felperes ekkor sem volt még tudatában, hogy a II.r. alperes többet használna, mint ő.

A periratok között elfekszik a 8.P.88.679/1999/50. jegyzőkönyv, melynek 2. oldal 2. bekezdésében a IV.r. alperes maga is úgy nyilatkozott, hogy „a felek között fel sem vetődött, hogy az építmények külön-külön használt alapterülete egymástól eltérő lenne, ezért azt egyenlőnek tekintették, így tehát a maradék, épülettel nem érintett telket osztották el kétfelé egymás között egyenlően.”

A felperes álláspontja szerint az előadottak mind azt bizonyítják, hogy a felperes nem tudott arról, hogy a használatban eltérés lenne.

A felperes a rendszerváltást követően, tekintettel arra, hogy a család tulajdonában álló ingatlan állami kényszer következtében került ki a felperes és jogelődei tulajdonából, ideiglenesnek tekintette a kialakult helyzetet, ezért elsődlegesen annak érdekében járt el, hogy mihamarabb visszakerüljön a család tulajdonába az ingatlan elvett tulajdoni hányada, ez esetben pedig a használat rendjére vonatkozó bármilyen módosítás okafogyottá vált volna.

A fent említett magánosítás előkészítése során kezdeményezett felmérések alatt vált nyilvánvalóvá alperesek felépítményi többlethasználata és annak megvalósítása során történt egyértelmű törvénysértések. Ez után felperes többlethasználati díj iránti követelése igényként fogalmazódott meg, és annak elsősorban vételi beszámításra, majd az elővásárlási jogának sikertelen jogérvényesítése után, másodsorban annak megfizetésére vonatkozott. A felperes méltán és joggal hivatkozhat arra, hogy a rendszerváltást követően a Ptk. tulajdonjogra vonatkozó szabályainak módosításával az állam és a természetes személyek a magánjogi

jogviszonyaikkban ténylegesen is egyenrangú felekké váltak, így a Ptk-ban megfogalmazottak szerint körülményeiben történt olyan lényeges változás, ami a felperes és jogelődjeinek okozott jogos érdeksérelem helyreállításának, így az 1951. előtti használati rend visszaállításának, tehát a tulajdonközösség megszüntetésének az alapjáról, csak 1990 után beszélhetünk.

A felek között bármilyen jellegű kényszer nélküli szerződéskötésről csak ezt követően lehet beszélni. Ennek megfelelően a rendszerváltásig a felek között létrejött esetleges „szóbeli megállapodást” sem lehet véglegesnek tekinteni, a felperes nem volt abban a helyzetben, hogy a megosztás módjára vonatkozó szándékát akarata szerint érvényesíteni tudja. Az adott történelmi és gazdasági helyzet adta lehetőségeket törekedett mindig maximálisan kihasználni.

A fenti végzés indoklás sérti a felperes Alaptörvény XIII. cikkében rögzített tulajdonhoz való jogát, az Alapvetés R.) cikk (2), (3) bekezdésében foglaltakat, végül az Állam Bíróság részének 28. cikkében foglaltakat.

A./3.

„Az eljáró bíróságok eltérő jogi álláspontjuk folytán nem vizsgálták és bizonyítási eljárást sem folytattak le arra vonatkozóan, hogy a felek az ingatlan természetbeni megosztását véglegesnek tekintették-e. Ha a megismételt eljárásban bebizonyosodik, hogy a tulajdonostársak az ingatlant egymástól véglegesen elkülönült használati rend szerint osztották meg, a dolog használatának szedésére az annak érdekében szükséges költségek viselésére is elkülönülten jogosultak és kötelesek. Következésképpen a felperesnek többlethasználati díj iránti igényének nincs alapja, az erre irányuló keresetet el kell utasítani. Abban az esetben viszont, ha a bizonyítási eljárás adatai alapján a bizonyítandó körülmények és tények helyes értékelésével azt lehet megállapítani, hogy a használat megosztása nem a véglegesség szándékával történt, akkor felperest többlethasználati díj illeti meg. Ebben az esetben kell kiindulni az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni arányhoz igazodó használatból.”

A Legfelsőbb Bíróság indoklásának ezen része, az ügy ismeretében teljes tévedésen alapul, hiszen a bíróságok korábbi eltérő értékeléséről a használat és többletterületek vonatkozásában nincs szó. Mindegyik határozat egyértelműsítette a többlethasználat tényét, amit a felek is elfogadtak, a szakértői vélemények is alátámasztottak. A bíróságok a többlethasználati díj iránti igény jogalapját egyértelműnek tekintették, azt elfogadták, ezért arra vonatkozó bizonyítási eljárást nem tartottak szükségesnek, azzal az eljárást a szükségesnél jobban elhúzni nem szándékoztak. Mérlegelésüket és álláspontjukat két további okra vezették vissza:

1. Felperes jogelődje, nagyapja az ingatlan kialakítását olyan célzattal határozta meg és építette fel, mely a használatot az akkor még egységes ingatlan vonatkozásában is két elkülönülő rész szerint alakította ki. Az akkori kisipari szabályok és társadalmi osztályhoz tartozó életvitelnek megfelelően lakórésznek és cukrászdának.
2. Az 1951-es államosítás és 1961-es mentesítés folyamányaként az új társadalmi rendtől idegen egyéni szabad vállalkozás és elkülönült gazdasági tevékenység folytatásának tiltása és az azzal szemben megfogalmazott állami kizárólagosság, tehát a közösségi hasznosítás engedélyezése megfosztotta felperest és jogelődjeit a cukrászda

működtetésétől, mely az ingatlan hasznát hajtó ingatlanrésze volt. A Lakrészt megtarthatták, de gazdasági tevékenységet nem végezhettek. Annak előnyeit csak az állam élvezhette. Felperest és jogelődeit nem is engedték a cukrászda részben még munkát vállalni sem, ezért kellett egy más helyen az állami szigor enyhülése után munkát vállaljanak.

Mindezek szerint a korábban kialakított (1935) használati elkülönülés eleve elrendelés szerint történt, melyet később (1951, 1961) kényszerű tulajdoni megosztással határozati úton szétválasztottak két tulajdonos két különböző rendeltetésű részének.

Nem vizsgálhatjuk az ingatlan rendeltetésétől és használati kötöttségétől (vendéglátó és lakrész elkülönülése) függetlenül a perbeli felek igényét és akaratát. Azt pedig végképp nem értelmezhető, hogy ha az ingatlan használati rendjének végleges kialakítását el is fogadjuk, abból milyen jogi logikai következtetés szerint határozhatjuk meg a többlethasználati díjra vonatkozó igény jogalapjának hiányát?! Abban az esetben, ha a bíróság jelen állásfoglalásában a korábbi „*az utóbbi évtizedben gyakorlattá vált*” megállapítására alapozza döntését, azt jogi terminológia hiányában minősíteni sem kívánjuk.

Álláspontunk szerint úgy a Ptk., mint a jogegységi határozatok, kollégiumi vélemények és bírósági döntések a többlethasználati díjat a tulajdonjogból, mint abszolút jogból eredeztetik. Ennek a jogintézménynek (többlethasználat) a tulajdonjoghoz fűződő kapcsolata nem vagylagos abból a szempontból, hogy a használati jog felől, vagy a tulajdonjog felől közelítjük meg, és függően a megközelítéstől érvényesíthető e, vagy sem. A többlethasználat a tulajdonjoghoz kapcsolódó ténykérdésen alapul, jelen esetben az 1/2 - 1/2 eszmei tulajdoni megosztás szerinti dologi jogi, ingatlan-nyilvántartásban rögzített tényekhez és nem a használati rend véglegességéhez.

Ha a használati rend véglegességéhez igazodna a többlethasználat, úgy a használatot a tulajdonjog elé helyezve abszolutizált jogintézményi szintre emelnénk. A bíróságnak ehhez nincs jogosultsága, indoklása jogi zsákutca.

A fenti végzés indoklása sérti a felperes Alaptörvény XIII. cikkében rögzített tulajdonhoz való jogát, valamint az Alapvetés C.) cikkében rögzített hatalommegosztási elvet.

B

A 43.Pf.632.388/2012/2 sz. részítélet indoklásában a Fővárosi Törvényszék figyelemmel a Legfelső Bíróság iránymutatásaira új részítéletet hozott, melyben nem folytatott le bizonyítási eljárást a használati rend végleges kialakulását illetően, valamin olyan alaptalan megállapításra jutott, ami sérti felperes jogos érdekeit, különösen alaptörvényben rögzített jogait a következő indokaink szerint:

B./1.

A Fővárosi Törvényszék a Legfelsőbb Bíróság részítéletének indoklásában foglaltak szerint tévesen, a rendelkezésre álló iratok alapján, *bizonyítási eljárás lefolytatása* nélkül arra a következtetésre jutott, hogy a felek által szóban megkötött használati rendre vonatkozó megállapodásuk a véglegesség szándékával történt és ez a többlethasználati díjigényre

vonatkozó jogalapot semmissé teszi, ezzel a 18 éve folyamatban lévő ügy részítélettel érintett részét lezártak tekintve.

A fenti végzés indoklása sérti a felperes Alaptörvény Alapvetés XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát.

B./2.

„A felperes fellebbezési tárgyaláson előadott azon nyilatkozatára, miszerint a használat végleges megosztásának szándéka nála mind a mai napig hiányzik, rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a felperes – a tárgyaláson tett állításával ellentétben – a peradatok szerint sem 1990. előtt, sem azóta nem tett egyetlen kísérletet sem arra vonatkozóan, hogy a felépítmény kapcsán kialakított használati rendre (magára a használati rendre és nem az eltérő mértékű használatra alapítottan egyéb igényre) vonatkozó jogaikat a felek eltérően gyakorolják a továbbiakban.”

A másodfokon eljáró bíróság sem veszi figyelembe azon jogelméleti alapigazságot, hogy a tulajdonhoz való jog alapjog, melyből több részjogosultságot, úgymint a rendelkezési jogot, a használati jogot egyenes logikai következtetések szerint lehet levezetni. A részjogosultságok alakítása és megváltoztatása nem csak a részjogosultságokra vonatkozóan, hanem azok jogi alapját biztosító alapjogra vonatkozóan is megtörténhet. Mindezek miatt teljesen téves azon kérdés tényként való kezelése, hogy nem történt a használati rendre vonatkozó kezdeményezés. A tulajdonjog megváltására még per is volt folyamatban.

Ismerve a történelmi tényeket a Fővárosi Bíróság részítéletében idézi [REDACTED] tanúvallomását (9/A.P.88.273/1996/33), aki a IV. r. alperes vezetője volt és nyilatkozatában arról tesz tanúbizonyságot, hogy *„a közös használat fel sem merült a felek jogelődei között”*. Ennek a tanúvallomásnak az értékelése során nem lehet a végleges használati rend alátámasztásának bizonyítását látni, hanem egyértelműen a felek közötti korábbiakban kifejtett magánjogi egyenlőtlenséget, melyben felperesnek nem volt lehetősége érdekeit azonos feltételek mellett érvényesíteni, ezért nem merülhetett fel a közös használat.

A fenti részítélet indoklása sérti a felperes Alaptörvény XIII. cikkében rögzített tulajdonhoz való jogát, valamint az Alapvetés XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, továbbá az Alapvetés R.) cikkében foglaltakat, végül az Állam Bíróság részének 28. cikkében foglaltakat.

B./3.

A Fővárosi Törvényszék részítéletében nem csak a Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint látta a többlethasználati díj jogalapjának semmisségét megvalósulni, hanem azért is, mert a használati megállapodás megváltoztatására vonatkozó kérelem a bírósághoz előterjesztésre nem került, valamint ha előterjesztésre került is volna, azt a bíróság csak akkor fogadta volna el, ha valamely fél lényeges és jogos érdekét sértő állapot áll fenn.

A teljesen téves jogi értékelés nem veszi figyelembe a használati jog tulajdonjogból való közvetlen levezetését.

A korábbiakban kifejtettek megismétlését szükségtelennek tartjuk.

A fenti részítélet indoklása sérti a felperes Alaptörvény XIII. cikkben rögzített tulajdonhoz való jogát, valamint az Alapvetés XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, továbbá az Alapvetés R.) cikkében foglaltakat, végül az Állam Bíróság részének 28. cikkében foglaltakat.

C

A Pfv. I.20.724/2013/10. sz. végzésének indoklásában a Kúria egy olyan jogi gondolkodásmenetet folytat, mely az ügy egészére tekintettel különösen sérelmes és Alaptörvény ellenes a következő indokaink szerint:

C./1.

„A másodfokú bíróság a Kúria iránymutatásának megfelelően megismételt eljárásban úgy foglalt állást, hogy a peres felek jogelődei között 1961-en létrejött szóbeli megállapodás szerint az állami tulajdonban lévő felépítmény – cukrászda és étterem -, valamint a lakóházként funkcionáló rész használata teljes egészében elkülönült. A használati rend kialakításakor a tulajdoni hányadához képest nagyobb felépítményrészt használó IV. rendű alperes terhére többtelehasználati díjban nem állapodtak meg, így IV. rendű alperes ellentételezés nélkül volt jogosult az értéknövelő beruházásával kialakított nagyobb felépítményrész használatára.”

Általánosan elfogadható érvelésünk értelmében nem tekinthetjük alkotmányosnak azon Kúriai indoklást, mely egy önrendelkezését veszített államban, az állami önkény időszakában egy családot és annak képviselőjét azonos feltételek szerint, igényt érvényesíteni tudó félként határoz meg az állammal szemben. Az államosítások önkényuralmi eszközként szolgáltak a regnáló hatalom kezében, ennek értelmében 1961-ben egy olyan ingatlanra vonatkozó kényszerű, határozaton alapuló megállapodást, mely korábban egy család megélhetését szolgáltatta, később pedig az állami bevételeket növelte, nem lehet úgy értékelni, hogy az államosítás után a tulajdonostársak **SZÓBELI MEGÁLLAPODÁSA** két **AZONOS JOGÚ FÉL** nyilatkozata lett volna.

Álláspontom szerint belátható, hogy ebben az időben a felperes jogelődei nem voltak abban a helyzetben, hogy a tulajdonostárssal egyenrangú félként állapodjanak meg a használati rendjéről. A használati rendjéről történő megállapodás ugyanis feltételezi azt, hogy a szerződő felek között mellérendeltségi viszony áll fenn. A felek azonban ebben a korban nem tudtak a használati rendjére vonatkozóan kényszer nélkül szerződést kötni. Az állam, amely egyik napról a másikra államosította az ingatlant nyilvánvalóan bármilyen használati rendet rá tudott kényszeríteni a mentesítés folytán az ingatlan felébe visszakerülő felperesi jogelődre, amit meg is tett.

Elfogadhatatlan, hogy a Kúria teljességgel figyelmen kívül hagyja az Alaptörvényben rögzítetteket és ezt a tényt meg sem említi.

A kényszerű tulajdonközösség, kényszerű használati rendet és módot alakított ki.

A IV. rendű alperes felépítményi többlethasználata az 1979-es és 1986-os rosszhiszemű építkezéseinek következménye, melyről felperes 1994-ben értesült az ingatlan akkori felmérése során. A feltárt bizonyítékok azt támasztják alá, hogy sem ő, sem jogelődei nem rendelkeztek információval a bővítésekről. Ezek miatt bármilyen megállapodás, vagy igényérvényesítés sem történhetett!

A használati rend módosítását az építkezések és bővítések előtt pont alpereseknek kellett volna kezdeményezniük, hogy vagy a tulajdoni illetőségek arányának megváltoztatásával, vagy a használati rend megváltoztatásán keresztül a törvényes és jogos tulajdonosi feltételeket biztosítsák. Ez nem történt meg, hiszen gazdasági érdekük fűződött a kialakult használati rendhez és módhoz, ami a mostani II. rendű alperes érdeke is. Ez tulajdonközösségben rosszhiszemű magatartás. Ezt sem vizsgálták az eljáró bíróságok.

A fenti részítélet indoklása sérti a felperes Alaptörvény XIII. cikkben rögzített tulajdonhoz való jogát, az Alapvetés R.) cikk (2), (3) bekezdésében foglaltakat, valamint az Alapvetés XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, végül az Állam Bíróság részének 28. cikkében foglaltakat.

C./2.

„Nem találta alaposnak a felperesnek azt a másodfokú tárgyaláson előadott nyilatkozatát, miszerint a használat végleges megosztásának szándéka a részéről hiányzott, tekintettel arra a tényre, hogy 1961 óta felperes nem kifogásolta a felépítmény jelenlegi használati rend szerinti megosztását, a használat újraszabályozását, annak megváltoztatását nem kezdeményezte, többlethasználati díj iránti igényt nem érvényesített. A peres felek jogelődei által a felépítmény kapcsán 1961-ben kialakított használati rendet így véglegesnek tekintette.”

A mentesítés címén 1961-ben kialakult tulajdonközösség, kényszerű, határozaton alapuló tulajdonközösség volt és nem az 1951 előtti eredeti állapot helyreállítása, ebből következően kényszerű használati rendet és módot vont maga után.

A bíróság tudva azt, hogy IV. rendű alperes felépítményi többlethasználata az 1979-es és 1986-os rosszhiszemű építkezéseinek következménye, melyről felperes 1994-ben az ingatlan akkori felmérése során értesült, nem tekinti bármilyen megállapodáshoz szükséges szándék hiányára vonatkozó alapos kifogásnak, egyszerűen elfogadhatatlan a bírósági gyakorlatban. A feltárt bizonyítékok, melyek a periratok között megtalálhatók, azt támasztják alá, hogy sem felperes, sem jogelődei nem rendelkeztek információval a bővítésekről. Ezek miatt bármilyen megállapodás sem történhetett!

A véglegesen elkülönült használati rendre nem vonatkozott megállapodás, így az, ha a természetbeni megosztás miatt, valamint a hasznosításra vonatkozóan véglegesnek is tekinthető, a megállapodás a végleges szándékot nélkülözte.

Nem tér ki arra a bíróság, hogy alpereseknek sohasem volt érdekük vitatni ezt a használati rendet, hiszen az ő érdekükben, elsősorban gazdasági érdekükben állt annak fenntartása. Az értékesebb, gazdasági tevékenység végzésére alkalmasabb ingatlanrész csak az alperesek gazdasági érdekét szolgálja, ezért a bíróság elfogult, az alperesek érdekét szem előtt tartva az 1990 utáni zavaros magánosítás felperes részére kifejezetten sérelmes eredményeit konzerválja.

A fenti részítélet indoklása sérti a felperes Alaptörvény XIII. cikkben rögzített tulajdonhoz való jogát, az Alapvetés R.) cikk (2), (3) bekezdésében foglaltakat, továbbá az Alapvetés M cikk (2) bekezdésében foglalt tisztességes verseny feltételeit, végül az Állam Bíróság részének 28. cikkében foglaltakat.

C./3.

"Minden alapot nélkülöz felperesnek az a hivatkozása, hogy azt építési hatóságtól az épület bővítése során nem kapott értesítést. Tekintettel arra, hogy felperes 1992-ben szerzett tulajdonjogot, az 1979-ben, továbbá az 1986-ban megvalósuló értéknövelő beruházások, bővítések kapcsán kompetenciával nem rendelkezett... Az építést felperes jogelődjei sem kifogásolták."

A tisztelt Kúria a teljes iratanyag áttekintését a tulajdoni változások tekintetében felületesen vizsgálta, így iratellenesen állapítja meg, hogy felperes 1992-ben szerzett tulajdonjogot. Felperes 1985-ben öröklés útján szerzett tulajdonjogot, majd 1992-ben adásvétel útján, így 1986-ban már kompetenciával rendelkezett. Az építések kifogásolására vonatkozó érvelésünket korábban már kifejtettük.

A fenti részítélet indoklása sérti a felperes Alaptörvény XIII. cikkben rögzített tulajdonhoz való jogát, valamint az Alapvetés XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát.

V. ÖSSZEGZÉS

A rendszerváltás utáni gazdasági újraelosztás történelmi tények szerint igazoltan is csak a korábbi rendszer kiszolgálóit hozta helyzetbe. Ezt a tényt látszik tökéletes bizonyítékként jelen ügy is alátámasztani, hiszen a [REDACTED] Kft. tulajdonszerzésének menete és a közel 20 éve tartó jogi procedúra már-már homályossá teszi a jogi érveléseket és tényeket. A közel 20 év alatt olyan új gazdasági megoldások és szokások kialakulása is felfedezhető, ami új ügyek esetében akár alkalmazhatóak is lehetnek, ám jelen ügy történelmi vonatkozásai és a történelmi igazságtételbe vetett bizalom nem teszik lehetővé.

Az ügy teljes jogi értékelése a három kifogásolt bírósági végzésben és részítéletekben összességében felperes és felmenői Alaptörvény Szabadság és felelősség II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő jogát, valamint az Alapvetés M. cikk (2) bekezdésében foglalt tisztességes gazdasági verseny feltételeit is sérti.

Az ügy jogi értékelését követően állást foglalunk abban is, hogy az eljárás abban is Alaptörvény ellenes, hogy a jogbiztonsághoz fűződő jogot nagyban sérti, hiszen nem lehet egy 18 éve tartó eljárás menetében, melynek gyökerei 1951-ig nyúlnak vissza, többszöri igénynek helyt adó ítéletekkel szemben jogalapot teljesen félrevezető módon értékelni.

A Kúria ítéletével sérti a tulajdonhoz való jogot oly formában, hogy a tulajdonból eredeztethető használati jogot a tulajdonjog, mint abszolút jog elé helyezi, s mint ilyent premizálja. A tulajdonhoz fűződő jog jelen döntésben mind a két fél jogos és törvényes érdekét kellene szolgálnia, nem pedig részleghajlóan csak az egyik fél érdekét.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

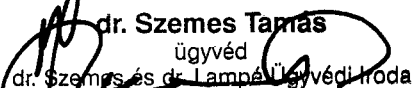
A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság részitélete ellen fellebbezésnek nincs helye.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Az ügyben a Kúria előtt nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, perújítást nem kezdeményeztünk.

Kelt: 2014. június 30.

Indítványozó képviselőjében:
Jogi képviselő aláírása

dr. Szemes Tamás
ügyvéd
dr. Szemes és dr. Lampé Ügyvédi Iroda

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás / jogi szakvizsga-bizonyítvány hitelesített másolata / jogtanácsosi igazolvány másolata
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
3. Érintettséget alátámasztó dokumentumok

